

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

ELS MUSICS DE BREMA

(Acabament)

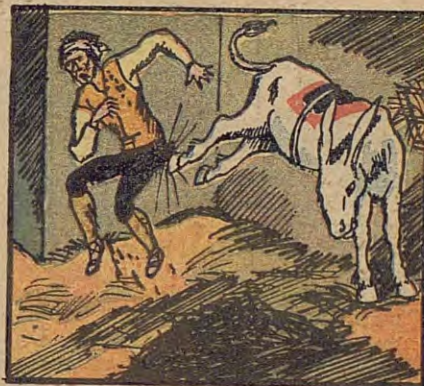
Conte de Grimm. Dibuixos per D'IVORI

Dèiem que, en oir aquell terratrèmol els lladres fugiren espordits i que els quatre aventurers — ase, gos, gat i gall s'entaularen i s'atiparen de debò. Des-

prés apagaren els llums i se n'anaren a dormir: el burro a l'estable, el gos darrera la porta, el gat al costat del foc i el gall dalt d'una biga.

Vet ací que els lladres reaccionaren i llur capità envià un d'ells per tal que esbrinés ço que havia estat causa de tant trasbals. El lladre entrà a les fos-

ques i veient brillar els ulls del gat volgué encendre-hi una palleta per tal de fer foc. Però, està clar, el gat li saltà al damunt i li desgracià la cara.

En sortir, el gos li clavà queixalada a la cama i l'ase un formidable raig de guitzes. Com si això no fos prou, el gall llençà un vibrant qui-qui-ri-qui!

No cal pas dir que el lladregot fugí tan de pressa com les seves nafres li ho permeteren i que en arribar allà on els companys l'esperaven els hi explicà

tot... de la manera que la por li havia fet veure: — A casa nostra hi ha una bruixa que, tot bufant m'ha esgarapat; un home que m'ha clavat una eina a la

cama; un monstre que m'ha baldat a cops de maça i per fi un jutge enfilat a dalt d'una viga que cridava: que me'l portin aquí!

El cert és que els lladres no s'atreviren a entrar més a la casa i que fins desaparegueren d'aquells indrets. Quan als músics, si no són morts, encara viuen.

UN CATALANET A IANQUILANDIA

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

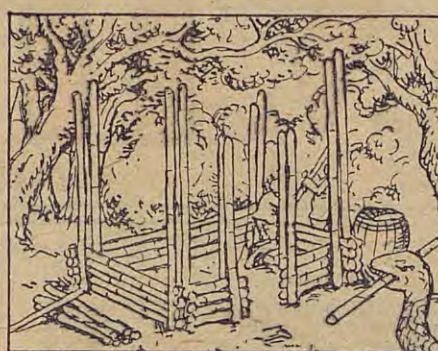
Dibuixos d'en MIRET

Anaren caminant per entre l'espessor del bosc i anaven així molt refiats amb interès de trobar fustes per construir-se una barraca i poder tenir una esperança de sortir de l'illa, si és que es trobaven en una illa. Amb dies (era cas de no impacientar-se) anaren recorrent terreny i més terreny, trobaren colònies de micos que en veure la boa s'apressaren a fugir.

Mes enllà es trobaren en presència de caimans que prenien el sol i que miraren indiferents el pas de la comitiva... Feia dies que caminaven sempre de nord a sud i al capdavant trobaren altre cop el mar, això els provà que eren en una illa. Aquell indret de l'illa semblava més apropiat per acampar-hi, ja que hi havia una font, les fustes hi eren en abundància i allí en

Jaumet pensà en construir una barcas-sa capaç per intentar marxar de l'illa. En Xis-cu, que començava a fer-se entendre.. per senyes, indicà que fóra més necessari construir una barraca, perquè, on anirien amb la barcassa si no sabien on havien de dirigir-se? Tenia raó. Vet aquí que començaren a construir una barraca, aprofitant branques rectes i recobrint-les de fang.

Quina il·lusió els féu a tots dos la nova casa i fins a la Calandria que també hi havia contribuït!

De mica en mica anaren introduint millores dins de la casa; amb un ganivet que hi havia dins de la maleta es servien per tallar la fusta i pulimentar-la. En Xis-cu descobrí una fruita molt sucosa i molt dolça, mena de poma de gros tamany i tingué la pensada de

fer-ne vi. En féren una grossa collita i c'espres d'haver ben netejat la bóta a la font, començà l'elaboració.

Passaren dies i el most fermentà, i després de varies etapes, resultà un mam d'allò més acceptable. En Jaumet n'ompli totes les ampolles i les posà en la lleixa on feien molt goig. La boa tafanera com era, veient amb el gust que en Xis-cu bevia, també quan ningú

la podia veure volgué tastar el mam i tant li agradà que agafà una mona monumental.

Entre tant, mentre en Xis-cu feia el vi, en Jaumet preparava el celler i ajudat d'una aixada que s'havia confeccionat de fusta, (sort que la terra era flonja) anà fent un gros sot, que havia d'ésser el soterrani. Ja havia enfondit ben bé quatre metres quadrats

per un de profunditat quan l'aixada topà amb un cos dur: Bol ja surt pedral! digué en Jaumet.

Però no era pedra, un cop veié llusor, amb tota curiositat examinà de què es tractava i compregué que era el cantell d'un cofre. Cridà el xinès i amb el ganivet, l'aixada, les uncles... com pogueren, escarbaren la terra que el cenyia. La fusta tota estovada i flonja cedí fàcilment a la impacient esco-

mesa d'en Jaumet i s'esbotzà, mostrant, amb gran astorament d'en Jaumet i el seu company, una enorme quantitat de joies i monedes, barrejades amb armes i pergamins. Però més gran fou encara la sorpresa d'en Jaumet quan en mirar un dels vells pergamins s'adonà que estava escrit en català! Amb explicable ànsia llegí el misteriós document, el qual era una explicació de l'origen de les riqueses que s'oferien allí als

seus ulls.

De la lectura del document es descobrí que feia una pila d'anys que romanien allí, de l'època pròxima anterior a Napoleó; qui havia estat posseïdor i que pel pergami en feia deixa a qui ho trobés (encara que no ho hagüés dit!) era un tal Redomat qui fou un gran aventurer, en aquelles mars i en aquells temps, a bord del «Gavilà».

(Seguirà)

UN SAC PLE DE VERITATS

Dibuixos d'En CORNET

Diu que una vegada — d'això ja fa molts anys — hi havia un rei molt bo, que tenia la filla petita molt malalta. Va cridar un metge barbaflorit, el qual va receptar-li unes meravelloses peres, rosses com els cabells d'ella, i rosades

com l'alba. Aquestes peres eren de molt mal abastar i per a collir-les calia cantussar unes paraules màgiques.

Com que el rei havia ofert un premi enllemnidor, tothom anava a la famosa perera, però ningú sabia la cançó. Un minyó del poble, que havia sentit cantar a la seva àvia la corranda prodigiosa, va anar-ne a collir. Va anar-hi de nit i, sota la lluna, va congegir l'estrofa:

«Cada pera que caurà
siga rossa o bé rosada,
cada pera que caurà,
una estrella al cel hi haurà.»

Les peres van caure de seguida, i el minyó va omplir-ne un bon sac. I ell que se'n va cap al palau, enorgullit de la troballa. En ésser a la creu de terme, va trobar una velleta, la qual va demanar-li:

— Què portes dintre el sac?
— Porto pedres — li diu ell, tot mofeta.

— Sigui tal com dius — va dir-li la vella.

El minyó va arribar al palau i va entregar el sac dient que eren peres per la princesa. En veure el pedregam que hi duia, el van empresonar.

Va tardar tant a tornar, que el seu germà mitjà va creure que li havien donat un alt lloc al palau. Enllemnit, va anar a collir peres, car ell també sabia la cançó. Va passar pel mateix camí i a la creu de terme va trobar la velleta. Va fer-li també la mateixa pregunta:

— Què hi portes dins el sac?
— Granotes — va contestar-li.
— Sigui tal com dius — va fer la vella.

I, en arribar a palau, va dir que eren peres per la princesa. En trobar-hi les granotes, van portar-lo a la presó com el seu germà.

A casa van creure's que tots dos estaven al palau molt ben tractats. Van dir al petit que anés també a collir-ne. Va fer igual que els seus germans, però en arribar a la velleta, va contestar-li la veritat.

— Què hi duus al sac?
— Porto peres per la princesa, bona velleta.

— Que siguen bones i la curin ben aviat. I ara, escolta'm, puc donar-te el que em demanis. Tria!

— Voldria un flabiol, que fes venir-me tot el que jo volgués, només bufant-hi.

La velleta va donar-l'hi, i ell va anar al palau i va entregar les peres. El rei va donar-li un present d'or i va alliberar els seus dos germans presos.

No prou content, va anar-se'n al bosc, va tocar el flabiol, i va acostar-se-li un ocell molt bonic, que tenia el bec d'or i la cua blava d'un blau mariner. Va presentar-lo al rei, i va dir-li: Feu-hi un senyal; deixeu-lo volar, i jo, a l'any que ve, us el portaré de nou.

— Això és dir massa — va dir-li el rei. — Però mira, si ho fas, et donaré la meva filla: Roser d'or.

Al cap de l'any, el minyó va anar al bosc; va tocar el flabiol, i va tornar amb l'ocell cap a palau. El rei, que des d'un finestral va veure'l que venia,

va dir al primer ministre que li comprés l'ocell. Ell no va fer-se pregar i va vendre-li, però abans d'entrar al palau va tocar el flabiol, i l'ocell va tornar a les seves mans. Llavors el rei va fer-hi anar dos ministres més, i amb tots dos va passar el mateix. Per fi, va decidir-se a anar-hi el rei en persona, però ben disfresat. Ell va conèixer-lo, i li va dir: Si li beseu el caparró, us el dono. El rei va fer-ho, i va emportar-se'l, però va tocar el flabiol, l'ocell va tornar a ésser seu de seguida. Llavors el rei, per a demanar-li quelcom d'impossible, li va dir: Et donaré la meua filla, si emplenes un sac de veritats. Tot seguit va demanar un sac i va cridar al rei i als ministres. Començà preguntant al rei:

— No és veritat que ara fa un any us vaig portar l'ocell?

El rei va dir-li que era cert.

— Doncs, al sac — va dir ell, tot obrint-lo.

I així va anar preguntant als ministres, si li havien comprat l'ocell o no. A mida que responien, ell anava obrint el sac, dient: — Cap al sac; cap al sac. A l'últim va dir al rei:

— No és cert que vós vàreu besar el caparró de l'ocell?

— Prou — va dir el rei; — tens el sac ja prou ple de veritats. Si vols la meua filla, és teva. Pren-la.

El minyó va dir que s'estimava més que li donés diners, per a fer la bona vellesa dels seus pares. I així va ésser.

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

L'ARANYETA D'OR

Sabeu allí on el sol es pon? Doncs molt més lluny d'allí hi vivia un ric marxant amb la seva muller i una filla única que es deia la Bella Feodora. Heus ací que poc més poc menys quan la noieta tenia deu anys, la seva mare caigué malalta de mort i presentint la seva fi propera, va cridar a Feodora sense que ningú no ho sentís i quan la tingué al capçal del llit li digué:

que tenia tres filles un xic més grans que na Feodora, que tenia fama d'ésser molt bona i model de mares de família. S'hi va casar, doncs, però no va trigar gaire en convènce's que la realitat era molt lluny del que la fama donava per segur.

Feodora era la noia més bonica de la contrada; i la marastra i les seves filles, plenes d'enveja per la seva for-

sin juramentat per demanar només que la Bella Feodora. La marastra cada dia estava més irada i a tots responia el mateix:

— No consentiré pas el casament de na Feodora, que és la més xica, si abans no són casades les altres tres que són més grans.

I quan els pretendents eren fora, es venjava copejant brutalment la obreta Feodora.

Un dia el ric comerciant tingué necessitat d'empendre un llarg viatge i així que se n'hagué anat, la marastra decidí mudar de casa i anar a viure amb les tres filles i na Feodora a una casa que hi havia a l'entrada d'un bosc ombriu al qual ningú no s'hi acostava mai, car, segons asseguraven, al bell mig hi tenia la seva horrible cabana la bruixa Baba-Groixnia, que es menjava els nois i noies el mateix que si fossin ocellets rostits.

La pobreta Feodora endevinà ben aviat els sinistres plans de la seva marastra i ja considerava que aquells serien els darrers dies de la seva vida.

El primer vespre que dormiren a la nova casa, la nostra amiga va notar que de dins de la capseta que la seva bona mare li deixà a l'hora de la mort i que ella sempre portava ben amagada i penjada al coll, eixia una remor misteriosa. Aleshores va recordar tot el que la seva bona mare li havia dit i va decidir-se a obrir-la per primera vegada. Amb el cor encogit i tota plena d'emoció va apretar un xic el ressort i en obrir-se la tapa pogué veure que a dins hi havia... una Aranya d'Or!

La Bella Feodora, de moment s'esgarrifà tota; però aviat es reféu i es decidí fer el que la seva mare li havia aconsellat.

— Bona amiga, — féu tot baixet, baixet, i acostant els llavis a la capseta — per la memòria de la meua mare, dóna'm consell. — I atansà 'oïda. Aleshores va percebre tot just una veueta finíssima que li deia:

— Mai no surtis al bosc sens demanar-me consell... — I la capseta es cloqué per si sola.

Des d'aquell dia, la marastra enviava tot sovint Feodora al bosc amb tota mena de pretextos, més ella sempre tornava a casa guiada per la bona amiga l'Aranyeta d'Or que sempre la feia allunyar de la cabana de la bruixa.

Un vespre la marastra donà a cada una de les quatre noies una tasca, amb l'encàrrec d'entregar-la feta l'endemà. A la més gran li ordenà que fes cent

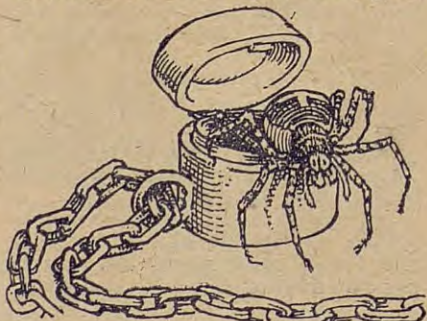
— Filla meua, escolta'm bé i no oblidis mai el que vaig a dir-te. Jo em moriré molt aviat, però abans, amb la meua benedicció vull fer-te un present que mai no podries sospitar. Aquí tens aquesta capseta dins de la qual hi trobaràs una bona amiga que sempre t'ajudarà en els moments d'angoixa i sempre tindrà per tu un bon consell si li demanes. Però, fixa't bé: Aquesta amiga vol ésser ignorada de tothom i no vol ésser vista mai per ningú si no és per la seva mestressa. Si manques sis mai aquesta condició la bona amiga s'allunyaria de tu i mai més no la veuríes...

I en dient això es va despenjar del coll una cadeneta d'or al capdavant de la qual hi havia una capseta xica, xica; va penjar-la al coll de la Bella Feodora, li va donar un bes a cada galta, féu un profund sospir i cloqué els ulls per sempre.

Podeu comptar el desconsol de la Bella Feodora! Però el seu pare no tardà gaires mesos a refer-se de la tristesa i en anar-se consolant va decidir casar-se altra vegada. La veritat sigui dita, ell era un home molt bo i molt honrat, coses que feien que tothom l'estimés; no cal dir, doncs, que quan decidí mullerar-se de nou, moltes eren les dames que el desitjaven per marit. Per fi, ell es va decidir per una vídua

mosor, sempre la maltractaven i li feien fer els treballs més pesats res més que per malmetre aquella bella tan delicada. Ella, però, tot ho suportava amb santa resignació i sense planyer-se mai. El bon Déu recompensava aquelles virtuts i feia que cada dia anés creixent la seva galania. En canvi semblava que com més bonica es tornava ella, més enlletgíessin les seves tres germanastres.

Passaren anys i les quatre noies arribaren al temps de maridar-se. Voleu creure que ni un jove s'atansà a la marastra per demanar-li una de les seves filles? Semblava que tots s'hagués-

canes de punta de coixí; a la segona, cent parells de mitges; a la tercera, que cabdells cent troques de fil; i Feodora que filés cent fusades de cànem. Després va apagar tots els llums de la casa i només deixà encès el de la cambra on estaven treballant, el llum començà a cremar malament fins que es formà un cremallot. La més gran es va alçar i amb l'excusa de tallar-lo va apagar el llum i varen quedar totes voltades per la tenebra més pregona.

— Què farem ara? No hi ha llum en tota la casa i hem d'acabar la tasca. Haurem d'anar a cercar-ne a la cabana de la bruixa Baba-Groixnia!

— Jo no en necessito pas — féu la més gran — les meves agulletes ja em donen llum. Tindràs d'anar-hi tu.

— No en necessito pas jo, — féu la segona — les agulles de les mitges prou em fan claror. Tindràs d'anar-hi tu.

— No hi aniré pas jo, — féu la tercera — les devanadores m'enlluernen i tot de tanta llum com em donen. Tindràs d'anar-hi tu.

I sense esperar que respongués res amb una empenta tragueren Feodora fora de la casa.

Ella, en veure's tota sola al bosc i amb aquella nit tan negra com una gola de llop, s'extremí d'esgarrifament, però aviat reaccionà i obrí la capseta meravellosa.

— Bona amiga, — féu tot baixet i acostant els llavis a la capseta — per la memòria de la meua mare, dóna'm consell! — I atansà l'oida.

— No tinguis por — féu l'Aranyeta d'Or. — Jo em ficaré a dins del forat de la teua orella i et guiaré.

I tot seguit sentí el pessigolleig de l'Aranyeta d'Or i la seva veu que li anava dient per on tenia de passar.

Camina que caminaràs... camina que caminaràs..., al cap de moltes hores que caminava, percebí un remoreig llunyà que anava atansant-se poc a poc... Després, anà venint un airet

tebi... i per fi veié passar pels aires cavalcant un corser blanc, un cavaller vestit de blanc, qui duia l'arnés tot blanc...

I tot seguit clarejà l'albada!

Camina que caminaràs... camina que caminaràs... al cap de molta estona que caminava, percebé una remor llunyana que anava atansant-se poc a poc... Després, anà venint un ventijol calentó... i per fi veié passar pels aires cavalcant un corser roig, un cavaller vestit de roig, qui duia l'arnés tot roig.

I tot seguit va eixir el sol!

La pobreta Feodora va estar caminant tota la jornada sota el guiatge de l'Aranyeta d'Or i cap al tard arribà al clar de bosc on hi tenia la cabana la Baba-Groixnia.

El clos que encerclava la cabana era tot fet d'ossos humans amb caps de calavera a dalt de tot, les portes i les parets eren fetes amb cames i braços d'esquelet; els forrellats eren mans humanes i els panys eren boques amb les dents! La Feodora s'esglaià.

De sobte aparegué pels aires, cavalcant un corser negre, un cavaller vestit de negre qui duia l'arnés tot negre, el qual, en arribant al damunt de la cabana de la bruixa, desaparegué com si l'hagués engolit la terra...

I es féu de nit!

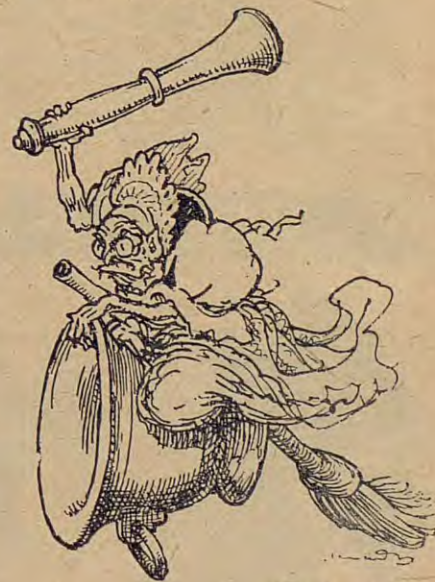
Més no durà gens l'obscuritat en aquell indret. De tots els ulls de les calaveres eixí una llum blavosa i fosforescent que il·luminà tot el clar de bosc.

La Feodora estava esgarrifada i no sabent què fer romangué quieta al mateix lloc. De sobte hom oí un tarabastall esglaiador. Els arbres cruïxen sota la força del vent huracanant; la fullaraca seca giravoltava arremolinada i en mig

de tot aparegué la horripilant bruixa Baba-Groixnia a cavall del seu morter, al qual xurriaquejava amb la pica-mà i amb l'escombra anava esborrant les senyals que deixava per terra. Quan fou al davant de la porta de la cabana ensumà en l'aire i féu:

— Humm! Quina fortor de carn humana! Veiam qui hi ha per aquí?..

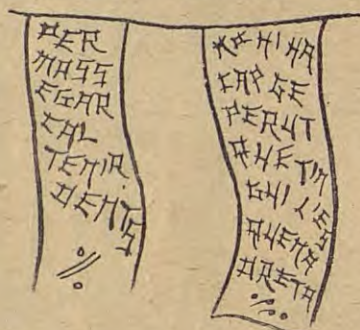
La Feodora, aconsellada per l'Aranyeta d'Or, s'atansà humilment a la bruixa i li digué:

(Continua à)

UN RETALLET DE CADA COSA.

ADAGIS XINESOS

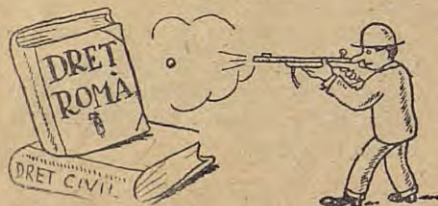
Cal desxifrar les sentències inscrites en aquestes banderoles. L'exerici llegendor veurà tot seguit que les lletres són d'un xinès convencional i en descobrirà fàcilment el secret.

ENDEVINAR PER DEDUCCIÓ

Un entreteniment que a l'ensens que proporcionar una mica de distracció contribueix a què els nens s'exercitin en l'aritmètica, és el d'endevinar el número que un d'ells pensà.

Es prega al que ha pensat el número, que resti un i que després dupliqui la resta; després que tregui una meitat del número doblat i que sumi al resultat el número que havia pensat. Se li demana finalment, que digui el número que en definitiva resulti i se li afegeix 3. La tercera part d'aquesta suma, serà el número pensat.

FRASE FETA

La corrent de l'abundor no anirà mai vers el pensament mesquí, gasiu i desconfiat

L'educació i respecte, no tan sols són necessàries sinó que són obligatòries. Tothom té obligació d'ésser respectuós i educat si no vol abdicar de la categoria de persona per a descendir a la d'animal irracional.

Si un home buida la seva bossa en el seu cap, ningú no li podrà robar. El capital *coneximent* és el que produeix més bons interessos.

FRANKLIN

OCELLETS AMICS

L'alosa

Es de color terrós clar per sa cara inferior; més pujat, amb taques llargarudes d'un bru rogenc, per sa part superior. Viu tot l'any a Catalunya, bai-

xant a l'hivern de les encontrades altes a les mitjanes i baixes. Se la troba pels camps de cereals, on devora moltes espècies d'insectes, especialment llagostes. El seu cant és força apreciable. Canta amb amplitud, energia, volubilitat i expressió d'alegria.

Repeteixo que el meu propòsit, no és pas comunicar coneixements a Emili, sinó posar-lo en disposició d'adquirir-los pel seu pròpi esforç quan els necessiti.

ROUSSEAU

FULLS D'ENCICLOPEDIA

La majoria de persones en tenen. Estan sit ats al capdavall de l'individu i la seva missió principal és fer les necessàries evolucions per fer caminar el seu propietari.

De peus, n'hi ha de diferents tanmanys; els més petits estan dedicats especialment a les dames i als infants. De la part inferior de s peus, hom en podria dir el jardí, perquè és on hi ha les plantes. Els peus acostumen a tenir dits, en els quals de tant en tant hi neixen espontàniament com els bolets, unes rodones anomenades vulgarment ulls de poll, encar que tal vegada seria més propi dir-ne ulls de peu. Quan el peu camina massa i per tant està cansat, els ulls couen més: és un símptoma de vista cansada. Encar que l'únic objecte dels peus és el caminar, molta gent els utilitza per les coses més inversemblants, per donar guitzes, per tocar la pianola, per aixafar raïms, etc. Fins hi ha gent que *pensa* amb els peus!...

SALOMÒNIC

La distància de la Terra a la Lluna és tan llarga, que si hi tinguéssim d'anar a peu, hauríem de moure més les cames que si toquéssim tot el Parsifal de Wagner en una pianola de pedals.

Diu Disraeli que mentre Miquel Angel treballava en la Capella Sixtina, no volgué veure ni la seva família per entregar-se més en cos i ànima a la seva immortal obra.

JEROGLÍFIC

GRAN CONCURS

N.º 345. — Jaume Soronelles

N.º 346. — Josep Solà

N.º 347. — Maria Casabayó

N.º 348. — Anna Vidal

Rodolins incomplets

Dissabte de la sala

Fa dissabte de la sala

Un xi: massa s'ha abocat

Ha près una dutxa freda

PER A LES NENES

LLAMINADURA

Us diré la manera de fer un postre molt bo, que encara de moment us sembli una mica embolicat, estic segura que si amb paciència aneu fent tot ço que us digui, us sortirà esplèndidament bé i tindreu molt èxit.

Es barreja amb un litre de llet, 250

grams de sucre. Després es fa una crema tirant a poc a poc la llet tèbia sobre quatre rovells d'ou que ja haureu batut abans en una ensiamera. Quan està barrejat, es cola i es posa al foc, anant remenant sempre en la mateixa direcció, mirant que hi hagi poc foc, puix no s'ha de deixar bullir mai. S'hi

afegeixen 10 fulles de gelatina que ja les haureu fet fondre anticipadament amb una mica d'aigua, remenant bé, crema i gelatina fins que quedi ben barrejat. Després d'haver-hi tirat un raquet de rom per perfumar-ho, es treu del foc i es deixa reposar fins que estigui tebi.

Es mulla amb aigua fresca un motllo. Al fons hi poseu unes quantes fruites confitades (de les que venen a pes en les confiteries) tallades a trossets petits. A sobre, una capa de crema, deixant passar alguns minuts fins que es prengui la crema. Afegiu un altre sastre de fruites, després un altre de crema. A mida que la crema va prenent, aneu posant les fruites i després la crema. Quan el motllo sigui ple el poseu en un lloc fresc. Després d'unes hores, ho treieu del motllo i al moment de servir-lo es cobreix de crema igual que la que us he explicat, però sense la gelatina.

Ja veieu com és senzill i bo.

TALLARETA

Hom explica que en el temps de la seva adolescència, Clemenceau, l'ex-ministre francès, trobant-se als Estats Units i havent-li el seu pare suprimit la pensió que li enviava, fou professor de francès i... d'equitació en un pensionat de senyorettes.

Es molt possible. Veieu ací contat pel mateix «Tigre» un record del seu sojorn en aquelles terres.

Clemenceau havia descobert — ell no diu pas com — que les arnes repudiaven el bòrax. Un dia a New-York, com fos que un gran magat emista de robes es planyés davant seu d'una gran invasió d'aquestes horribles bestioles. Clemenceau li digué amb to autoritari:

— Jo m'encarrego de lliurar-vos d'aquest flagell.

En efecte, alguns dies després les

arnes havien desaparegut i el seu destructor rebé un xec de vint dòlars com a preu del seu treball.

Però les arnes no eren pas mortes. El bòrax les havia fet emigrar a casa d'un veí que era cafeter que en saber la cosa volgué processar a Clemenceau. Aquest tingué el temps just de canviar de barri abans d'anar-se'n de Nova-York.

LABERINTE DE LLETRES

Entre aquest laberint de lletres, cal trobar-hi un nom conegut.

Solucions al número passat

Al jeroglífic: *Pastetes*.

Al jeroglífic: *Ordenança*.

Mots creuats:

D'OMBRES XINESQUES

La Guilla i el Llop.

I

II

les tetetes — porto foc a les potetes — porto rama a les banyetes. — Obriu, obriu cabretes.

2 Astuta com era, la guilla pensà: — Això també ho sabré fer jo. — I un dia, es posà a furgar a la porta i digué aquella cançó, tot imitant la veu de la cabra.

3 Els cabrits cregueren que era sa mare, l'obriren...i no en vulgauen més de xivarri i d'enrenou! Tant, que la guilla, ben poc amiga de l'escàndol

1 Amagada darrera un arbre, la guilla veié la mare de les cabretes que, per fer-se obrir, picava la porta i deia: — Obriu, obriu cabretes. — Porto llet a

V

se n'anà tot seguit, i s'accontentà amb un formatge.

IV

4 Mentre se'l menjava, li queien les engrunes costà avall, ço que intrigà el llop que s'esqueia passar per allí. — Ep mestressa — preguntà — d'on heu tret això? — De casa les cabretes — respongué la guilla. — Què cal fer per entrar-hi? — preguntà el llop, llepantse els bigotis, sols de pensar-hi.

5 — Ben senzill. — I la molt astuta l'assabentà de tots els detalls. El llop es posà a córrer camps i boscos a través, fins que arribà a l'estatge de les cabretes on es posà a cantar allò que havia après de «Obriu, obriu, cabretes...»

VI

VII

6 Però fillets, quina veuasa la del llop! Per més que estrafeia la veueta de la cabra, les petites que eren dins; conegueren l'engany i ben a l'indret del que ell es creia, fermaren encara més la porta.

I per comble del fracàs, les cabretes encara se'n burlaven, rient com unes boges. El llop no tingué altre remei que tornar-se'n, murmurant tot escorregut: Es veu ben bé que no s'ha fet el formatge per la boca del llop.